

РЕШЕНИЕ

№ 8386

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7238** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл. 118 КСО.

Образувано е по жалба на Ж. П. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. Г. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение №1040-21-271 от 22.05.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което са отхвърлени като неоснователни жалбите й против Разпореждане №214-00-864-2 от 18.07.2023г. и Разпореждане №214-00-864-3 от 25.07.2023г. на длъжностното лице по чл.54ж от КСО.

Твърди, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, постановен при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и едностранно разглеждане на относимите доказателства, съдържащи се в административната преписка. Според жалботопадел неправилно органът е приел, че е получавано обезщетение за периода от 17.01.2019г. до 16.01.2020г, както и че не е осигурено лице от Ем То Т. ЕООД за периодите: от 14.09.2015г до 30.09.2015г и от 11.11.2016г до 11.04.2017г. Заявява, че за посочения период са налице изискуемите от закона доказателства, че е била осигурено лице / трудов договор, заповед за прекратяване на трудов договор и трудова книжка/, както и безспорни доказателства, че е извършена от жалбоподател трудова дейност съгласно договора. Пояснява че в качеството на икономически директор и счетоводител е приела всички счетоводни документи от праводателя на дружеството, предала е книжка във връзка със сключени и прекратени договори, предавала е данъчни декларации обр.№1 и обр.№б към НАП и е изготвяла оборотни ведомости, главна книга и др. Намира за неотнорми твърденията, че дружеството не е извършвало търговска дейност и не е имало нужда

от наемане на служители, както и съмнения за фиктивно осигуряване относно нейната трудова ангажираност. Тъй като собственик на дружеството е чуждестранно физическо лице, пояснява, че икономическият директор /в нейно лице/ е извършвала и счетоводство, която е безспорно необходима и доказано извършена от жалбоподател. Смята, че не може да бъде вменявано като нейна отговорност това каква дейност, какви приходи и разходи има дружеството осигурител, както и къде е седалището на дружеството, а така също и дали управителят е извършил нарушения, предвид това констатациите и мотивите на оспореното решение намира за неправилни. Обстоятелствата, пи които се отпуска и изчислява обезщетенията не влияят върху качеството на осигурено лице, тъй като жалбоподателката реално е извършвала трудова дейност, която подлежи на задължително осигуряване и за което са дължими/внесени осигурителни вноски. Иска се отмяна на Решение №1040-21-271 от 22.05.2024г, с което се потвърждава Разпореждане №214-00864-3/25.07.2023г и Разпореждане №214-00864-2/18.07.2023г, издадено от ръководител за осигуряване за безработица, като незаконосъобразно. Претендира се присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник адв. Г., който поддържа жалбата, моли съда да уважи жалбата. Претендира присъждане сторените по делото разноски, за които представя списък. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

Ответникът- Директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт В. оспорва жалбата. Счита, че в производството по чл.193 ГПК оспорването е доказано и моли документите да бъдат изключени от доказателствата по делото. Според ответник от събраните по делото доказателства се установява, че същите не са автентични, установяват се и данните от Р., в т.ч. че жалбоподателката не е била сред осигурените лица. В указания от съда срок представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и сторените по делото разноски за съдебно графологична експертиза.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 23.01.2019г Ж. П. Г. е сезирала административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО/л.131 и сл. по делото/. Към заявлението е приложена заповед №ЧР-06-01-15/10.01.2019г, издадена от осигурител Българска национална телевизия, за прекратяване на трудово правоотношение, считано от 17.01.2019г на основание чл.71, ал.1 от Кодекса на труда.

Издадено е разпореждане №214-00-864-1/28.01.2019г. /л.128/, с което на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.54а, ал.1, чл.54б, ал.1 и чл.54в, ал. 1 от КСО на жалбоподателката е отпусната ПОБ, считано от 17.01.2019г до 16.01.2020г в размер на 57,36лв дневно, изчислено от осигурителния доход за периода от 01.01.2017г до 31.12.2018г. Разпореждането е връчено лично на жалбоподателя на 14.02.2019г, видно от известие за доставяне /л.129/.

Съгласно специалния ред, установен в КСО и нормата на чл.54ж, ал.2 от КСО, е преразгледано влязлото в сила разпореждане от органа, който го е издал, при наличие на нови обстоятелства, имащи значение за определяне правото, размера и периода на

ПОБ. При извършения последващ контрол, осъществен по реда на чл.108, ал.1 от КСО във връзка с подадената за жалбоподателката информация по реда на чл.5, ал.4 от КСО от осигурител „Ем То Трейд“ ООД с ЕИК[ЕИК] са установени факти и обстоятелства, които сочат за неоснователно подаване на данните, послужили за определяне на размера на ПОБ, отпуснато с Разпореждане №214-00-864-1/28.01.2019г.

Във връзка със сигнал от Дирекция „Пенсии“ на ТП на НОИ С. град за установяване достоверността на подадените данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО за Г. от „Ем То Трейд“ ООД, в ТП на НОИ Р. е постъпило искане за извършване на проверка по компетентност с цел установяване дали за лицето е възникнало основание за осигуряване и по-специално дали са изпълнени условията на чл.10, ал.1 КСО и §1 от ДР на КСО за периодите от 14.09.2015г до 30.09.2015г вкл. и от 11.11.2016г до 11.04.2017г вкл.

Със заповед на Ръководител на ТП на НОИ Р. е възложена проверка на осигурител „Ем То Трейд“ ООД, приключила със съставянето и подписването на Констативен протокол №КВ-5-17-01360898/30.05.2023г /л.95-97/. Установено е, че след преобразуването му от ООД в ЕООД и прехвърлянето на собствеността му на лицето Д. В. и преместването на седалището му в [населено място] косово, област Р., дружеството не е извършвало търговска/стопанска дейност, а лицата, за които в РТД са подадени уведомления за сключени трудови договори, в това число и за Ж. Г., не са упражнявали трудова дейност и не им е изплащано възнаграждение, поради което и данни по чл.5, ал.4 т.1 от КСО в РОЛ са били подавани неоснователно. В КП е обективизирано и установено, че „Ем То Трейд“ ООД е вписано в ТРРЮЛНЦ на 03.12.2013г със седалище [населено място], район В., ул „Божур“ №2 /домашният адрес на жалбоподателката/, собственици на капитала и управители заедно и поотделно са Т. Р. и М. Ш.. Считано от 16.02.2016г е вписана промяна в правноорганизационната форма на дружеството от ООД на ЕООД с едноличен собственик на капитала и управител Д. В. от Република С. и седалище и адрес на управление [населено място], област Р.. По повод подадени заявления, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за безработица след прекратено трудови правоотношения с осигурителя и съмнения за злоупотреба с фондовете на ДОО, с писмо до ТД на НАП В. е отправено запитване с молба за извършване на проверка на дружеството и предоставяне на информация. В отговор ТД на НАП В. уведомява ТП на НОИ Р. с писмо от 01.03.2023г /л.99-101/, че след извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че дружеството няма регистрирани фискални устройства, а в Дирекция Контрол е възложена проверка за установяване на факти и обстоятелства за периода от 01.11.2018г до 31.12.2019г, приключила с Протокол №П-03001822216397-073-001/27.02.2023г. /л.102-111/. Към него е приобщен протокол от извършена предходна проверка за установяване на факти и обстоятелства относно същото дружество за периода от 01.01.2014г до 31.10.2018г, приключила с Протокол №П-03001818195866-073-001/29.01.2019г /л.112-120/

Поради невъзможност да се установи контакт с представляващия Д. В. или с надлежно упълномощено от него лице, заповедта за проверката не е връчена, а същата е извършена по данни от информационната система на НОИ и от представените протоколи от извършени проверки от контролните органи на НАП. От събраните при проверката доказателства контролният орган на НОИ при ТП на НОИ Р. е приел за

недоказано реално упражнявана търговска дейност на дружеството и трудова дейност от наетите лица, между които и жалбоподателката, поради което и не е била осигурено лице по това правоотношение.

Постановени са Задължителни предписания №ЗД-1-17-01360933/30.05.2023г до „Ем То Трейд“ ЕООД за заличаване на подадените данни по чл.5, ал.4 КСО за лицата, наети по трудово правоотношение, в т.ч. и за Г. за периодите от 14.09.2015г до 30.09.2015г и от 11.11.2016г до 11.04.2017г. /л.93-94 гръб/ Поради неизпълнението им, данните в РОЛ са служебно заличени.

На основание новите документи – КП №КВ-5-17-01360898/30.05.2023г и Задължителни предписания №ЗД-1-17-01360933/30.05.2023г и новите данни в РОЛ -заличените такива за периода от 11.11.2016-11.04.2017г, попадащ в 24 месечната база за изчисляване на ПОБ, отпуснато по заявлението от 23.01.2019г на Ж. Г., е възникнало основание за изменение на дневния размер на ПОБ, определен с Разпореждане №214-00-864-1/28.01.2019г.

Постановено е Разпореждане №214-00-864-2/18.07.2023г на длъжностно лице по осигуряването за безработица, с което е определен нов размер ПОБ, считано от 17.01.2019г – 49,93лв, вместо отпуснатите през 2019г. 57,36лв.дневно /л.85/. Разпореждането е връчено на 03.04.2024г.

Разликата в размера на дневното ПОБ е наложила постановяване на разпореждане за възстановяване на неоснователно полученото в по-висок размер ПОБ. След изчисляване надплатените суми на основание чл.114, ал.3 във вр.чл.114, ал.2, т.2 от КСО е издадено Разпореждане №214-00-864-3/25.07.2023г, с което е определено жалбоподателката да възстанови неоснователно получено ПОБ в размер на 1850,07лв. като разлика между изплатеното и дължимо ПОБ за периода от 17.01.2019г до 16.01.2020г /л.81/. Разпореждането е връчено на жалбоподателката на 03.04.2024г.

Разпорежданията са оспорени по реда на чл.117 от КСО /жалба срещу разпореждане№214-00864-3/25.07.2023г, издадено от Ръководител за осигуряване и безработица -л.64 и Жалба срещу разпореждане№214-00864-3/25.07.2023г и разпореждане №214-00864-2/18.07.2023г, издадени от Ръководител за осигуряване и безработица -л.65/ пред директор на ТП на НОИ С.-град.

С Решение №1040-21-271/22.05.2024г директор на ТП на НОИ С.-град отхвърля жалбите на Ж. Г., като неоснователни /л.6-9/. Решението е връчено на 01.07.2024г.

На 12.07.2024г. Жалбоподателката чрез пълномощник депозира жалба вх.№22443/12.07.2024г до АССГ срещу Решение №1040-21-271/22.05.2024г, с което се потвърждават Разпореждане №214-00864-3/25.07.2024г и Разпореждане №214-00864-2/18.07.2023г на ръководител за осигуряване и безработица.

На 02.09.2024г Директор на ТП на НОИ С. град издава решение №1040-21-2714-1, с което на основание чл.62,ал.2 от АПК във връзка с чл.117, ал.5 КСО допуска поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Решение №1040-21-271/22.05.2024г., като вместо Разпореждане №214-00864-3/25.07.2024 г навсякъде да се чете Разпореждане №214-00864-3/25.07.2023г.

По делото са приети и приложени жалбата, ведно с писмени доказателства към нея, административната преписка и писмените доказателства от административния орган,

допълнително представени с молба от ответник писмени доказателства по опис /л.150 и сл./, представени с молба от 28.10.2024г от пълномощник на жалбоподателя писмени документи в оригинал – трудова книжка, трудов договор и заповед за прекратяване на правоотношението с осигурител Ем То Т. ЕООД, а така също и удостоверение от МВР ГД Гранична полиция за преминаване през ГКПП на РБ на лицето Д. В. в периода от 01.01.2016г-30.06.2018г.

По делото бе открито производство по чл.193 ГПК вр.чл.144 АПК по оспорване истинността на представените от жалбоподателката в оригинал трудова книжка /ТК/ №18, серия 3, №622823, издадена на 11.11.2016г като „продължение“ в частта, в която е заверен трудов стаж в „Ем То Трейд“ ЕООД и на Трудов договор №005/11.11.2016г и Заповед №010/29.03.2017г за прекратяване на трудовото правоотношение с дружеството. Съгласно заключението по СПЕ /л.204-215/ лицето, положило подписът в гафа 7 „Дата на прекратяване на трудовото правоотношение“ срещу думите „Гл. Счетоводител“ в Трудова книжка №18, издадена на името на Ж. П. Г., серия 3, фабричен №622823“ е положило и подписът на ред 1, в графа 6 „подпис и печат на работодателя“ в същата трудова книжка. Вещото лице допуска, че двата подписа, положени на ред 1 и на последният срещу думата „управител“ в графа 9 на трудовата книжка – обект на изследване, са положени от едно лице, което е различно от лицето, положило подписа за „главен счетоводител“ в графа 7 на трудовата книжка. На следващия въпрос вещото лице дава заключение, че подписите, положени от името на Др. В., в: Трудов договор, 005 от 11.11.2016г, сключен между „Ем То Трейд“ ООД, представлявано от Д. В., за „работодател“ и Ж. П. Г., за „работник/служител“, Заповед №010/29.03.2017г, с която на основание чл.325,ал.1, т.1 от КТ се прекратяват трудовото правоотношение на Ж. П. Г. и на стр.7, ред1, графа 9 „Подпис и печат на работодателя“ в трудова книжка №18, издадена на името на Ж. П. Г., серия 3, фабричен №622823 и на стр.7, последен ред, срещу думата „управител“ в графа 9, подпис и печат на работодателя в Трудова книжка №18, издадена на лицето Ж. П. Г., серия 3, фабричен номер 622823 не са положени от Д. В.. Вещото лице допуска, че лицето, положило подписът от името на Д. В., като едноличен собственик на капитала в учредителен акт на еднолично дружество с ограничена отговорност с дата 10.02.2016г вероятно е и лицето, положило и подписите от името на Д. В. в Трудов договор, заповед за прекратяване на трудовите правоотношения и на стр.7, последен ред срещу думата управител в графа 9 подпис и печат на работодателя в трудова книжка №18, серия 3, фабричен №622823.

На основание чл. 194, ал. 2 от ГПК съдът приема, че Трудов договор №005 от 11.11.2016г, Заповед №010 от 29.03.2017г за прекратяване трудовите правоотношения и Трудова книжка №18, серия 3, фабричен №622823, стр. 7, последен ред графа 9 са неистински документи и ги изключва от доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Видно от представените по делото заповеди (Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. - град за възлагане функциите на административни

органи по чл. 54ж, ал. 1 и, ал. 3 КСО и чл.54ж, ал.3 във връзка с чл.114, ал.1 и ал.2 от КСО-л.82 и Заповед № 1712/17.08.2015 г.-л.62, и заповед №1015-21-22/19.01..2024 на директор на ТП на НОИ С. град-л.153), обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град, поправено с Решение за ОФГ №1040-21-271-1/02.09.2024г и разпорежданията на длъжностно лице по осигуряването за безработица, са издадени от компетентен орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и същите съдържат фактически и правни основания. В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е постановено по жалби на Ж. П. Г. срещу Разпореждане № 214-00-864-2 от 18.07.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО е изменено разпореждане №214-00-864-1/28.01.2019г в частта относно размера на отпуснатото парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО и Разпореждане №214-00-864-3/25.07.2023г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено Ж. П. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 17.01.2019г. до 16.01.2020г. в размер на 1850,07лв.-главница.

Предмет на спора по делото се свежда до това дали Ж. Г. е била осигурено лице по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО по трудово правоотношение с „Ем То Трейд“ ЕООД, за да ползва осигурителни права във връзка с ПОБ. Съдът намира за неоснователни възраженията за незаконосъобразността на решението и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка.

Оспореното Разпореждане №214-00-864-2 и Разпореждане №214-00-863 на ръководителя на осигуряването за безработица, са постановени предвид извършената проверка на дружеството – работодател „Ем То Трейд“ ЕООД, приключила с Констативен протокол №КВ-5-17-01360898/30.05.2023г. Безспорно установено е, в хода на проверката, че проверяваното дружество не е подало ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2016г, 2017г, 2020г, 2021г, не са представени първични и вторични счетоводни документи, доказващи реалността на отчетените в ГДД по чл.92 ЗКПО приходи и разходи за 2014, 2015, 2018г и 2019г. Също така липсват данни за реално извършвана търговска дейност от Ем То Т. ЕООД, предполагаща необходимостта от наемането на лица по трудови правоотношения. Установено е също, че дружеството декларира приходи само за 2014г и 2019г, като за 2013г, 2015г, 2018г в подадените ГДД са декларирани само разходи. Отчетено е също, че по данни на НАП за периода 2016г-м.10.2022г има данни за получени доставки на незначителни стойности, предимно телефонни услуги, стоки, нотариална услуга, всички с обща стойност 3380,02лв. По данни от Справка за обявени покупки от регистри по ЗДДС за периода от 2016г до момента е установено, че такива няма, т.е. не са установени продажби от дружеството по клиенти, регистрирани по ЗДДС. Въпреки, че са поискани конкретни документи от дружеството, до приключване проверките от приходната администрация, такива не са представени и с оглед горното е сформиран извод, че такива няма. От контролните органи при ТП на НОИ С. град до наетите по трудови правоотношения лица, в това число и жалбоподателката са изпращани писма с искане за предоставяне на сведения и пояснения относно трудовата им заетост в „Ем То Трейд“ ЕООД за изясняване обстоятелствата по чл.10, ал.1 КСО и §1, т.3 ДР на

КСО. Лицата са потвърдили сключването и в последствие прекратяване на трудови договори, като не посочват конкретно в какво се изразява положението от тях труд. Също така от проверка в ТР се установява, че в публикувания на 01.07.2019г от Ж. Г. годишен финансов отчет за 2018г на Ем То Т. ЕООД разходите, формирани счетоводния и данъчен финансов резултат представляват само разходи за заплати и осигурителни вноски, не са отразени задължения към наетия персонал и не са посочени активи, налични парични средства или финансираня. Отчетено е и обстоятелството, че към 24.02.2023г дружеството има непогасени публични задължения в общ размер на 41577,24лв, няма наложени обезпечителни мерки. Безспорно непредставянето на осигурителна информация от дружеството на работодателя, както и данни за реално положен труд от заинтересованите лица е поставило контролните органи на НОИ и НАП пред невъзможност да бъдат установени факти и обстоятелства от съществено значение за преценката относно осигурителните права и задължения, както на заинтересованите лица, така и на дружеството осигурител. Не е доказано също и изплащането на възнаграждения на работници/ служители и упражнявана от тези лица трудова дейност.

Предвид установеното и видно от извършените проверки от НАП и НОИ, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ Р., че Ем То Т. не е извършвало трудова/стопанска дейност по смисъла на ТЗ, която да предполага изплащане на възнаграждения в размери, близки/ равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в РОЛ. Наложено е извод, че лицата, за които са подадени данни за сключени трудови договори и декларирани осигурителни данни нямат качеството на осигурени лица по см. §1, т.3 ДР на КСО, тъй като не са установени данни реално да са упражнявали трудова дейност.

Съгласно чл.10, ал.1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Съгласно §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО осигурено лице е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От горното следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 от КСО. Както правилно е приел Директор на ТП на НОИ С. град наличието на сключен трудов договор не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО. Съгласно непротиворечивата практика на ВАС не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, като съгласно разпоредбата на чл.10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. Законодателят е предвидил също, че осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4, съответно чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, т.е. основанието за възникване на осигурително правоотношение не е трудовият договор, а упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. От събраните доказателства в производството по чл.117 от КСО и пред съда не се установява Г. да е извършвала реална трудова дейност по трудовия си договор с Ем То Т. ЕООД. От извършените проверки от контролните органи няма доказателства за реално упражнявана търговска дейност от осигурителя и трудова дейност от наетите лица. Правилно е прието, че Г. не се явява осигурено

лице по смисъла на КСО за този риск по правоотношението с Ем То Т. ЕООД. На дружеството са издадени Задължителни предписания №ЗД-1-17-01360933/30.05.2023г за заличаване на подадените данни по чл.5, ал.4 КСО за лицата, наети по трудово правоотношение с вид осигурен „01“ , в това число и за Г. за периодите от 14.09.2015г до 30.09.2015г и от 11.11.2016г до 11.04.2017г. Не е спорно че е изтекъл срока за изпълнение на влезлите в сила Задължителни предписания, предвид което са предприети действия за служебното заличаване на данните по реда на чл.4, ал.10, т.4 от наредба №Н-13/17.12.2019г за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, за указания период.

При заличени данни за осигурителен стаж и за осигурителен доход в РОЛ, съобразно чл.54л от КСО длъжностното лице, което е осъществило ръководството по осигуряването за безработицата, в условията на обвързана компетентност е длъжно да се съобрази с новите данни и да извърши нова преценка относно размера на ПОБ, изчислен през 2019г от тези данни. Издадено е законосъобразно разпореждане №214-00-0864-2 от 18.07.2023г, с което е изменено първоначалното разпореждане №214-00-864-1/28.01.2019г в частта относно отпускането на ПОБ, предвид заличените данни за периода от 11.11.2016г до 11.04.2017, като е определен нов размер 49,93лв дневно, съответно е постановено Разпореждане №214-00-864-3 от 25.07.2023г, с което е розпоредено на жалбоподателката да възстанови добросъвестно полученото ПОБ в размер на 1850,07лв-главница.

Съдът отбелязва, че оспорването по реда на чл.193 от ГПК на трудовата книжка, на трудовия договор и на заповедта за прекратяването му е успешно, съдът изцяло кредитира заключението и тези документи, като неистински следва да бъдат изключени от доказателствата по делото. Обстоятелството, че вещото лице допуска възможността лицето, подписало учредителния акт от 10.02.2016г да е подписало оспорените документи не оборва категоричния извод, че документите не са подписан от Д. В. – управител на дружеството. От съществено значение е ползваният сравнителен материал, като меродавни са документите, които са нотариално заверени и конкретно – нотариално заверен образец от саморъчния подпис на В., а не на този в учредителния акт, който не е нотариално заверен. Също така събраните в хода на съдебното дирене доказателства също потвърждават установеното от контролния орган, че след преобразуването на дружеството и прехвърлянето му на сръбския гражданин В., то не е упражнявало дейност. С жалбата се твърди, че управителят е търсил възможности за продължаване на строителната дейност на търговското дружеството, които твърдения обаче не са доказани по делото. Съдът отбелязва, че преместването на седалището в [населено място] косово, пребиваването на В. на територията на РБ през 2016 г. и 2017г.до прекратяване на договора на 12.04.2017г сочи, че не е имал намерение да осъществява дейност с това дружество, като с придобиването на дяловете от фирмата е преследвана друга цел, различна от продължаване на строителната дейност. Въз основа на така установеното, че трудовият договор е неистински, жалбоподателката е изготвяла документи от името на дружеството, същите са приложени с жалбата и приети по делото, но от същите не се установява по безспорен начин, че тя е извършвала трудова дейност. С жалбата се твърди, че в настоящия казус е неотнормимо обстоятелството дали дружеството е упражнявало дейност спрямо съществуване на осигурителното й правоотношение с Ем То Т. ЕООД. Твърдението е неоснователно , тъй като приходите от дейността на дружеството обосновават изплащане на възнаградения, в случая близък до максималния осигурителен доход за 2016 и

2017г, каквото е вписаното в трудовия договор месечно възнаграждение-2200лв .По делото не бяха представени и доказателства за реалното изплащане на възнаграждението. Въпреки, че с жалбата са представени изготвени ведомости за заплати и други документи от страна на жалбоподател, за съда остава недоказано, че същите отразяват реалното полагане на труд от жалбоподателката, тъй като същите е възможно да са създадени за документалното оформление и привидното обосноваване на дейност, каквато не е била извършвана.

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в РБ или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 и не упражняват трудова дейност , за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ. Нормата на чл.54а, ал.4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенция по заетостта в 7-дневен срок от тази дата. Съгласно чл.54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и ред, определени с акт на МС.

Предвид цитираните разпоредби се установява, че определящо досежно правото и размера на ПОБ е осигурителният статус на лицето към датата на последното прекратяване на осигуряването, отразено в РОЛ, като съобразно чл.54б, ал.1 КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер на 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица. Решение №1040-21-271/22.05.2024г на директор на ТП на НОИ С. град и потвърдените с него разпореждания са издадени след пълно изясняване на случая от фактическа страна с оглед извършване проверка по разходите на ДОО в осигурител Ем То Т. ЕООД и с оглед императивните разпоредби на чл.54б, ал.1 КСО, определяща базисния период от 24 месеца за изчисляване на дневното ПОБ. Съдържанието на актовете са повлияни от обстоятелството, че Г. не е била осигурено лице по правоотношението с Ем То Т. ЕООД за периодите, сочени в задължителните предписания на ТП на НОИ Р.. Именно заради това в мотивите на разпорежданията е посочен и период през 2015г, който е неотносим в процесния случай, тъй като 24 месечният период, от който се изчислява ПОБ е от 01.01.2017г до 31.12.2018г и с оглед на последния, в него попада времето от 01.01.2017г до 11.04.2017г, през което е имало данни в РОЛ за висок осигурителен доход, включен при изчисляване на ПОБ.

Предвид представените нови доказателства от извършената проверка, установеното обстоятелство, че Г. не е осигурено лице по смисъла на КСО и данните по чл.5, ал.4 от КСО за този период са заличени, обуславят законосъобразното определяне на нов

размер на ПОБ.

Съдът отбелязва, че съгласно специалния ред, установен в КСО и изрично предвиденото от законодателя в чл.54ж, ал.2 КСО, предвижда възможност за преразглеждане на влязло в сила разпореждане от органа, който го е издал, при наличие на нови доказателства, имащи значение за определяне на правото, размера и периода на ПОБ.

Според съда не се установяват други обстоятелства, които биха могли да повлияят върху съдържанието на акта и направеното волеизявление на административния орган, който го е издал. Така при невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и за осигурителен доход, длъжностното лице, което осъществява ръководството по осигуряването за безработица като административен орган в условията на обвързана компетентност правилно се е съобразило с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаване на данните и е приложило чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО. Разпореждане №214-00-864-2/18.07.2023г за изменение на размера на ПОБ е законосъобразно и правилно, като правилно е потвърдено с оспореното решение на Директор на ТП на НОИ С. град.

В резултат на него според съда е изпълнена и хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 КСО за постановяване на последвалото го разпореждане №214-00-864-3/25.07.2023г за възстановяване на неоснователно получените в по-висок размер ПОБ, изчислени в размер на 1850,07лв за периода от 17.01.2019г до 16.01.2020г.

Разпоредбата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО гласи, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, при които след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Съгласно ал.3 на същия член възстановяване на сумите по ал.1 и ал.2 длъжностно лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в съответното ТП на НОИ или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му, в случая предвид установените факти с извършената проверка, приключила с КП от 30.05.2023г. и обстоятелството, че жалбоподателката не е била осигурено лице по см. чл.10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО при осигурител Ем То Т. ЕООД и след заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в РОЛ за Ж. Г. за процесните периоди, след извършена повторна преценка на правото и размера на отпуснатото ПОБ и промяна на първоначално определения дневен размер на отпуснатото с разпореждане от 28.01.2019г ПОБ, правилно и законосъобразно според съда с Разпореждане №214-00-864-3 от 25.07.2023г. ръководителят по осигуряването за безработица е приел, че изплатените суми за ПОБ за периода от 17.01.2019г. до 16.01.2020г. в размер на 1850,07лв следва да бъдат възстановени от Ж. П. Г..

Съдът намира за неоснователни твърденията в жалбата, че обжалваните разпореждания са издадени в нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила, тъй като не съдържат изложение на фактическите и правни основания за издаването им, напротив, същите съдържат всички необходими реквизити на индивидуален административен акт – дата на издаване, наименование на органа, който ги издава, включително номер и дата на

заповед за компетентност на издалото ги длъжностно лице. В мотивите на всяко едно от тях се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в розпоредителната част – волеизявлението на органа, същите не са формални, като по същите жалбоподателката е упражнила своевременно и адекватно правото си на защита с депозирането на жалби до Директора на ТП на НОИ С.-град, обединени за разглеждане в общо производство по см. чл.32 от АПК.

Съгласно чл.115, ал.1 от КСО вземанията на НОИ за неправилно извършени осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. Погасителната давност е законово уреден срок, период от време, с чието изтичане се погасява правото на кредитора да търси защита за упражняването на правото си по принудителен ред. Погасяването на правото му обаче не настъпва със самото изтичане на времето, предвидено в закона, а е необходимо длъжникът да направи волеизявление, с което да се позове на изтеклата погасителна давност. В случая такова волеизявление не е отправено от страна на жалбоподателката в хода на обжалване на разпореждането по чл. 54ж, ал.1 от КСО и разпореждането по чл.114, ал.3 във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО. Възражение не е отправяно и до Директор на ТП на НОИ С. град, видно от съдържанието на сезиращите в производството по реда на чл.117, ал.1, т.2, буква „б“ и буква „д“ от КСО жалби. Т. възражение не е направено и с жалбата пред АССГ и подобни доводи не са изложени до приключване на съдебното дирене и в хода на делото по същество.Едва с писмени бележки се иска от съда да разгледа и приложи чл.115 от КСО. В този смисъл възражението за давност не е своевременно отправено и настоящата инстанция не дължи произнасяне. За пълнота съдът отбелязва следното: Съгласно цитирания чл.115, ал.1 от КСО в случая петгодишният давностен срок относно вземането на ДОО за периода от 17.01.2019г. до 16.01.2020г. е започнал да тече от 01.01.2021г. – годината, следваща годината, за която се отнася, и изтича на 31.12.2025г., поради което петгодишният давностен срок в случая не е изтекъл. С писмените бележки се твърди, че обезщетение за безработица е изплатено за периода 2016-2017г, в случая обаче оспорените разпореждания от 18.07.2023г и от 25.07.2024г са издадени след извършена проверка на разходите на ДОО в осигурител Ем То Т. ЕООД и с оглед императивната разпоредба на чл.54б, ал.1 КСО, определящ базисния период от 24 месеца за изчисляване на дневното ПОБ е от 01.01.2017г до 31.12.2018г и с оглед последния в него попада времето от 01.01.2017г до 11.04.2017г, през което е имало данни в РОЛ за висок осигурителен доход, който е бил включен при изчисляване на ПОБ. Базисният период от 24 месеца за изчисляване на дневното ПОБ е различен от вземането на ДОО, който е за периода от 17.01.2019г до 16.01.2020г. , за който както се посочи по-горе не е изтекъл пет годишният давностен срок.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни, тъй като са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел. С оглед на това жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за съдебно графеологична експертиза и за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателката

следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 100 лева и 500лв. възнаграждение на ВЛ за извършена СГЕ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Ж. П. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. Г. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение №1040-21-271 от 22.05.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което са отхвърлени като неоснователни жалбите ѝ против Разпореждане №214-00-864-2 от 18.07.2023г. и Разпореждане №214-00-864-3 от 25.07.2023г. на длъжностното лице по чл.54ж от КСО.

ОСЪЖДА Ж. П. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 600 лв. за юрисконсултско възнаграждение и разноски за съдебно графологична експертиза.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: